Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Schow, Johannes Nikolai.; efter Schiller ; af Joh. Nic. Schow.
Titel | Title:	Barnemordersken
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : E. M. Cohen, 1814
Fysiske størrelse | Physical extent:	[8] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Barnemorderſken.

Efter Schiller.

---

af

Joh. Nic. Tchow.

Kiøbenhavn, 1814.
Trykt hos E. M. Cohen.

Hør, hvor huult de Klokkers Samklang lyder!
Viseren paa sidste Time staaer.
Nu, saa skee da det, som Skjebnen byder!
Gravledsagere til Pladsen gaaer!
Sidste Afskedskys Du, Verden, tage!
Disse Taarer end, o Jord, Du see!
Din Forgift, o den var sød at smage!
Vi er quit, Du sjelforgiftende!
Farer vel I dette Jordlivs Glæder!
— Sorten Muld I nu ombyttes med —
Farer vel I Livets Rosenkjæder,
Som saa tidt borttrylle Pigens Fred.
Farer vel I Drømme, gyldenrøde,
Børn af paradisisk Phantasi!
Vee! i Morgendrømmen alt I døde,
Evigt aldrig atter blomstre I.
Før de rosenrøde Sloifer hæved'
Yndigen min Uskylds Svanedragt,
Hvor de blonde Lokker løst hensvæved'
Laae den unge Roses fulde Pragt.

Vee mig, vee mig! den Indviede til Helved'
Pryder vel endnu det hvide Mon,
Men ak! der, hvor Rosen skjønt sig hvælved'
Sees det sorte Dødningsbaand.
Græder for mig I, som Fald ei kjende!
Omkring hvem sig Uskylds Lilie snoer,
I hvis bløde Barm ei Flammer brænde,
Heltestyrke af Naturen boer.
Vee mig! følende med Qvindens Varme
— Nu mit Dommersværd er Følelsen —
Vee! omslynget af den Falskes Arme
Sov Luises Uskyld hen.

Ak! maaskee en Anden nu omsværmer
Denne Slangebarm, som mig har glemt,
Flagrer om, mens jeg min Grav mig nærmer,
Andres Pyntebord med Elskovsskjemt.
Holder vel sin Pige omt i Lokken,
Snapper Kysset, hun hen mod ham slaaer,
Mens, udsprudlende paa Dødningblokken,
Hvit mit Blod, mit Blod fra Kroppen staaer.
Joseph, Joseph! fjernt i anden Zone
Følge Dig Luises Dødningsang!

Klokketaarnets hule Sørgetone
Slaae dit Øre med sin Ædselklang!
Lydter Du fra Pigers bløde Munde
Ømt til Kjærlighedens kjelne Lyd,
Pludseligt den slaae en Helvedvunde
I din Vellysts Rosenfryd!

Ha Forræder! ei Luises Smerte,
Ikke Qvindens Skjændsel, haarde Mand!
Ikke Barnet under dette Hjerte,
Ei hvad Ulv og Tiger smelte kan!
Sine Seil han stolt fra Land lod stande,
Mine Øine zittred' dunkelt med,
Nu for Pigerne ved Seines Strande
Klynker han sin falske Eed.
Og i Moders Skjød den Lille hviled',
Laae i gylden Ro saa sødelig,
Som den unge Morgenrose smiled'
Yndigen den fagre Glut til mig.
Udaf alle Træk hans elskte Billed
Taled' pinlig kjærligt til mig ned
Den beklemte Moderbarm forvilded'
Kjerlighed og Haabløshed.

"Qvinde, nævn min Fader"! byder
Han med Uskylds stumme Tordensprog.
"Qvinde, nævn Din Mage"! lyder
Det i Hjertets meest forborgne Krog.
Vee! omsonst Du efter ham vil lede,
Som vel alt ta'er andre Børn i Favn;
Mod vor Lykkes Stund Du Hevn vil bede,
Naar Dig skjænder Frillesønnens Navn.

Hun Dig fødte, o med Qvaler vilde
Eensom sidder hun paa viden Jord,
Torster evigen ved Glædens Kilde,
Hvori Edder ved dit Syn nedfoer.
Ak! i hver en Lyd fra Dig gjenklinge
Smerter over Lykken, som forgik,
Og de bittre Dødsens Pile svinge
Sig fra Smilet i dit Barneblik.
Helved, Helved, hvor jeg Dig ei skuer,
Helved hvor mit Die-møder Dig,
Dine Kys er Eumenideluer,
Fra hans Læber de henrykked' mig.
Hvad han svoer, fra Graven tordnende gjensendtes,
Evigt, evigt stak hans Meeneedsord,

Evigt her af Hydra jeg omspændtes,
Og der blev udøvet Mord.

Joseph, Joseph! fjernet mange Mile
Følge Dig den lede Skygges Syn,
Det med kolde Arme mod Dig ile,
Knuse Glædesdrømmen, som et Lyn!
Under klaren Stjernehimmel skue
Barnets brustne Dødsblik paa Dig hen!
I sit blod'ge Smykke det Dig true,
Pidske Dig, pidske Dig fra Paradiis
igjen!

See! der laae det, i sit Blod det svømmed'
Sandsløs, koldt henstirrende jeg stod,
Saae hvor stridt de røde Perler strømmed',
Og med dem henrandt mig Livets Flod.
Rædsomt banked Slag i Slag mit Hjerte,
Rædsomt Rettens Bud;
Fro jeg iled', for min Flammesmerte
I den kolde Død at slukke ud.

Joseph, Joseph! Gud i Himlen kan tilgive,
Synderinden tilgi'er Dig —
Men mit Nag skal Jorden viet blives
Lue, blussende fra Baalet stig!
Herligt, herligt! hvor hans Breve flamme!
Ilden slux hans Eeder har fortært,
Og hans Kys, o see hvor høit de flamme!
Hvad paa Jord var engang mig saa kjært?
Troer ei Roserne i Ungdoms Ynde,
Troer ei Søstre! troer ei Eed af Mænd;
Skjønhed fristede min Dyd at synde,
Paa Blodstedet her jeg bander den.
Taarer? Taarer i Blodmandens Blikke!
Hurtigt Bindet for mit Aasyn nu!
Bøddel! bryde Lilien kan Du ikke?
Blege Bøddel, skjælv ei Du!
Chor. Gud i Himlen kan tilgive, —